

Sự tích hoa Mộc Lan

Ở Nhật Bản có một người con gái tên là Câycô, mồ côi cả cha lẫn mẹ. Nhà nghèo, ngay từ khi còn nhỏ nàng đã phải tự đi làm để kiếm sống.

Một cô bé như nàng phỏng có thể làm được việc gì? Nàng phải làm hoa giấy đem ra phố bán. Nhưng hoa bán đã nhiều, mà tiền thu về chẳng đáng là bao. Khi đã ra dáng một thiếu nữ. Câycô cũng không có đủ tiền sắm nổi một bộ Kimônô mà các cô con nhà quý phái vẫn mặc.

Một đêm nọ, khi Câycô đang mải làm việc trong phòng của mình, bỗng có một con vệt bay đến đậu trên bậc cửa sổ bỏ ngõ. Đôi cánh màu xanh của nó đã nhợt nhạt, có lẽ nó đã già song vẫn còn đủ minh mẫn và biết nói tiếng người.

- Đừng đuổi ta, ta sẽ tiết lộ cho nàng một điều bí mật về cách làm giàu.

- Vệt yêu quý ơi, có sao ta lại đuổi mi - Câycô buồn bã mỉm cười - ở đời ta chẳng còn biết thổ lộ tâm tình với ai, thế mà mi lại nói được tiếng người. Cứ ở lại đây, cùng chia nghèo, sẻ khổ với ta, còn sự giàu sang, phú quý, tốt nhất là chẳng nên màng tới, vì ta rất xa lạ với chuyện ấy.

- Đa tạ Câycô tốt bụng - Vệt gật gù - Trước khi đi tìm chủ mới, ta đã chăm chú theo dõi các cô gái bán hoa, và ta đã thấy nàng tặng bông hoa đẹp nhất của mình cho một cô gái nghèo như thế nào rồi. Cô gái nghèo ấy không có tiền nhưng lại rất muốn làm cho người bà ốm yếu của mình được thanh thản nỗi lòng.

Nhưng vì sao ngươi lại phải đi tìm chủ mới? - Câycô hỏi - Phải

chăng chủ cũ không tốt với mi?

- Bà ta đã qua đời - Vệt đau đớn báo tin, rồi im lặng giây lát - Bà ta chết vì tham lam.

- Bà ấy nghèo lắm à? - Câycô hỏi tiếp.

- Không, rất giàu là đằng khác. Song với bà, như thế còn quá ít. Bà đã bán đến giọt máu cuối cùng để lấy vàng - Vệt nguẩy mỗ về trách móc.

- Đổi máu lấy vàng là thế nào, ta không hiểu? - Câycô ngạc nhiên.

- Chuyện là thế này. Bà chủ của ta cũng làm nghề bán hoa giấy như nàng, song có một mù phù thủy đã tiết lộ cho bà một bí mật về cách làm cho hoa giả trở thành hoa tươi, nghĩa là phải lấy máu của mình tiếp sức cho các cành hoa. Chính nàng cũng thừa hiểu hoa tươi quý như thế nào rồi. Chẳng bao lâu bà chủ trở nên giàu có. Lúc đó mù phù thủy đã báo trước cho bà ta rằng, dù thế nào cũng chớ có hiến đến giọt máu cuối cùng. Nhưng với bà chủ của ta, dầu có tích góp được bao nhiêu của cải cũng vẫn cứ là ít. Và thế là khi có một vị khách ngoại bang hứa cho bà một khoản tiền lớn nếu bà bằng lòng tiếp thêm sinh lực cho hoa. Bà chủ đã không ngần ngại ngay cả đến giọt máu cuối cùng để có thêm nhiều tiền và bà đã phải chuốc lấy cái chết. Số của cải bà để lại trở thành miếng mồi ngon cho đám họ hàng xâu xé nhau.

- Thật là khủng khiếp! - Câycô thốt lên - Vì sao mi không ngăn cản bà ta?

- Rơi vào hoàn cảnh ấy, người ta khó mà sáng suốt - Vệt phản nản.

- Ta đã thẳng thắn khuyên nhủ bà đừng hành động một cách ngu ngốc, song bà trả lời như thế nào, nàng biết không? "Ta đã chán ngấy những lời đường mật của họ nhà Vệt rồi!" bà chủ nói thế đấy.

- Vệt già tốt bụng ơi, hãy ở lại đây với ta và làm cố vấn cho ta - Câycô gợi ý. Vệt cảm thấy hơi lòng, hơi dạ.

Sau khi bán được ít hoa tươi đầu tiên, Câycô liền mua ngay một bộ Kimônô lụa và một đôi dép thật đẹp. Nàng chải lại mái tóc đen mượt và cài lên đó một bông hồng đỏ thắm rồi đi ra phố. Từ bóng cửa sổ xa xa, nàng nhìn thấy một cô gái xinh đẹp. Câycô gật đầu chào. Cô gái cũng gật đầu chào lại. Hai người cùng mỉm cười với nhau. Câycô đoán rằng cô gái đó có lẽ là hình bóng của nàng được

phản chiếu vào gương.

Cây cô nhanh chóng hoà vào dòng người trẻ tuổi, và lần đầu tiên trong đời nàng, được đặt chân tới một gian phòng rực rỡ ánh đèn, nơi có từng cặp trai gái đang nhảy múa uyển chuyển như chim bay, bướm lượn. Có một chàng trai đến mời Cây cô. Nàng vừa nhảy vừa mỉm cười một cách sung sướng. Chàng trai khiến nàng thích thú nhất ấy có tên là Aratumi.

- Cây cô ơi! - Aratumi nói, - Em đẹp khác nào một đoá hoa Anh Đào nở chúm chím. Hãy nói đi, biệt thự nhà em ở đâu và vì sao một cô gái sang trọng như em lại đến nơi vũ hội của đám sinh viên nghèo hèn này?

Cây cô toan thú nhận nàng chỉ là một cô gái nghèo rớt đang sống trong một căn nhà dột nát, nhưng nàng chợt nhớ tới nhan sắc tuyệt trần của mình, nàng hình dung ngay việc nàng sẽ nhanh chóng trở nên giàu có và sẽ xây được biệt thự ra sao. Chính bản thân Cây cô cũng không nhận thấy nàng đã vẽ ra trước mắt chàng trai mơ ước của mình về một toà biệt thự y như thật. Khi nàng im lặng, Aratumi thở dài nói:

- Đáng tiếc là em giàu có như vậy. Một chàng sinh viên nghèo đâu dám đặt chân tới toà biệt thự, vậy mà anh lại cứ muốn được trông thấy em.

Cây cô không dám thú nhận rằng nàng không hề có biệt thự nào cả. Song nàng cũng rất muốn gặp lại Aratumi và ngỏ ý rằng, hôm khác nàng sẽ tới công viên thành phố dạo chơi.

Khi Cây cô và Aratumi gặp nhau ở công viên, họ cầm tay nhau cùng bước đi trên những con đường nhỏ, và kỳ diệu thay, từ lúc nào cặp môi của họ đã xoắn xuýt với nhau trong một cái hôn dài.

- Cây cô, Cây cô của anh! - Aratumi thì thào - nhưng mặt chàng lập tức sa sầm lại - Đó phải chăng là một cái hôn vĩnh biệt? Vì cha em sẽ không cho phép em được làm vợ một sinh viên nghèo.

Cây cô bắt đầu khóc lóc và nàng đành thú nhận rằng, biệt thự, đó chỉ là chuyện nàng bịa ra, rằng nàng chỉ là một cô gái bình thường chuyên nghề làm hoa giấy đem ra phố bán.

Nếu Cây cô thấy được nét mặt Aratumi thay đổi như thế nào thì chắc hẳn nàng đã không tiết lộ cho chàng biết điều bí mật của đời mình.

Nhưng vì xấu hổ, nàng đã nhắm nghiền mắt lại. Còn Aratumi, sau khi nghe chuyện nàng, đã vội nắm lấy bàn tay nàng. Chàng thậm chí còn tỏ ra vui vẻ, bởi sắc đẹp của Câycô sẽ hứa hẹn một sự giàu có vô biên.

Cô gái Câycô mạnh mẽ bắt đầu những ngày lao động vất vả. Cần phải làm thật nhiều hoa, đặc biệt làm thêm hoa tươi nhiều hơn nữa, rồi đem bán đi để mua một ngôi nhà nhỏ. Họ sẽ sống ở đó sau khi cưới. Nàng sẽ mua thêm thảm, tranh, đồ sứ cùng những bộ quần áo mới cho mình và cho chồng. Một buổi chiều, Vệt nói như muốn thức tỉnh cô gái:

- Câycô ơi, nàng đang tiêu phí máu mình một cách quá dễ dãi đấy!

- Ôi, anh bạn Vệt già đáng yêu của ta! - Câycô vuốt đầu Vệt - khi Aratumi học hành xong, chàng sẽ kiếm đủ tiền và ta sẽ được nghỉ ngơi.

Nhưng khi hai người vừa tổ chức xong lễ cưới thì Aratumi cũng bỏ luôn trường lớp, vì chàng chẳng thiết theo đuổi đèn sách nữa.

- Anh chỉ thích được xem những ngón tay nhỏ nhắn của em trở tài khéo léo và duyên dáng khi em làm hoa thôi.

Nghe những lời nói ngon ngọt của chồng, nàng cảm thấy thật sung sướng. Nhưng chỉ vài năm sau, ngôi nhà bé nhỏ kia đối với Aratumi thật quá xuềnh xoàng. Nhiều lần chàng nói với vợ :

- Tất cả bạn bè của anh đều sống rất sung túc. Trước họ anh cảm thấy rất ngượng.

Và những ngón tay của Câycô lại làm việc miệt mài hơn. Để có được một ngôi nhà khang trang ngày tháng sao gần gũi thế. Cứ chiều chiều, khi Câycô đi bán hoa ngoài phố thì Aratumi ngồi một mình bên ấm trà. Chàng còn biết làm gì vào lúc này?

- Câycô ơi, Câycô - Vệt lắc đầu buồn bã mỗi khi chủ của nó trở về nhà ngồi vào chỗ làm việc với dáng vẻ mệt mỏi.

Còn chàng Aratumi nghèo khổ lúc nào cũng chỉ thích sống trong một biệt thự. Chàng cho rằng Câycô đã lừa dối chàng. Nàng đã hứa với chàng sẽ có một chỗ ở khang trang, vậy mà cho đến giờ chàng vẫn cứ phải chui rúc trong túp lều tồi tàn. Câycô cảm thấy mình có lỗi, bởi nàng càng ngày càng thêm yêu Aratumi.

- Chúng ta sẽ có biệt thự, nàng cam kết với chàng như vậy, và càng

rút ngắn bớt thời gian nghỉ ngơi của mình.

- Câycô ơi, hãy cẩn thận, - Vệt báo trước - Nàng đã quá yếu rồi, máu trong tim nàng còn lại rất ít đấy.

- Bạn ơi, chúng ta sắp có biệt thự rồi, lúc đó ta sẽ bắt đầu đầu sống như một bà hoàng - Câycô nói.

Lời đồn đại về cô gái bán hoa bé bỏng có tên là Câycô lan truyền khắp gần xa. Magonon, một nhà kinh doanh hoa người Pháp đã lặn lội sang tận Nhật Bản để mua hoa của Câycô. Đối với Magonon, chỉ có hoa không, chưa đủ. Ông hứa sẽ cho Câycô một khoản tiền lớn nếu nàng làm cho những bông hoa cùng với gốc của chúng trở thành hoa thật. Hơn nữa, chúng phải có đủ bốn màu: trắng, vàng, hồng và đỏ.

Câycô đã bán cho Magonon đủ các loại hoa và vào phút chót nàng còn làm thêm một bông hoa đỏ chói có cả cành lẫn gốc. Nhưng nàng cũng không còn đủ sức để trích đầu ngón tay của mình và dùng máu tiếp sức cho rễ hoa nữa.

- Câycô, Câycô ơi! - Vệt hét lên một cảnh thảm thiết, - chớ có cho giọt máu cuối cùng!

- Thôi đủ rồi, anh bạn già ạ, loài Vệt nhà mi chỉ quen khoác lác thôi

- Aratumi cúi đầu Vệt xuống và túm lấy cánh nó ném sang phòng khác.

- Aratumi yêu quý, em chỉ còn giọt máu cuối cùng thôi. - Câycô lặng lẽ nhìn vào mắt chồng.

- Ta cần một bông hoa đỏ, đỏ thật sự - Magonon hỏi hộp nói - Ta sẽ không tiếc tiền, miễn là nàng làm cho bông hoa đỏ này thành bông hoa thật.

- Câycô, em cần phải hiểu rằng điều đó có ý nghĩa đối với chúng ta lắm chứ? Aratumi lắc mạnh vai vợ - Em có hiểu không, đời sẽ thế nào nếu chúng ta sẽ có một toà biệt thự? Toà biệt thự mà em đã hứa với anh đó!

Sau khi lấy hết hơi tàn sức kiệt, Câycô chích đầu ngón tay mình, vắt ra giọt máu cuối cùng tiếp sức cho rễ bông hoa đỏ.

Aratumi xây xong toà biệt thự và cưới một cô vợ khác. Magonon mang những bông hoa tươi rói về Pháp và đặt tên cho nó là Magonôlia, nghĩa là "Hoa Mộc Lan", Còn nàng Câycô thì sao?

Nàng đã lùì vào nhữnɡ trang huyền thoại của loài người.